

Com en una pel·lícula amb el jove ric: «Entrar a la Vida»

A l'Evangelí tenen lloc esdeveniments que desconcerten. Hi apareixen personatges amb històries que no són precisament rodones, sinó que acaben amb un pòsit d'amargor. Un d'ells és el jove ric. Tanmateix, és precisament a través de la tristesa del relat el que permet que Déu ofereixi motius per a l'esperança.

29/08/2023

La vida no és una pel·lícula. No hi ha cap director que s'encarregui de dir als actors què han de fer, o que capgiri la trama per ajustar-la al final que vol. Déu vol que nosaltres siguem protagonistes de la nostra pel·lícula.

Segurament l'estava seguint des de feia dies, observant en silenci. Però aquesta vegada ja no va aguantar. Va haver de veure tantes coses en tan poc temps que el seu cor no va poder reprimir més el desig d'apropar-se, d'acabar de comprovar el que des de feia temps començava a intuir.

Jesús s'havia tornat a desplaçar des de Galilea cap a Judea, a l'altre costat

del Jordà. I tal com tenia per costum, es va posar a ensenyar a la multitud i a guarir els malalts que s'apropaven. També moltes persones li van començar a portar uns nens perquè els beneís.

Potser va ser aquesta abundància d'afecte la gota que va fer vessar el vas del nostre personatge. No havia vist mai tanta coherència entre paraules i obres, tant d'amor predicat i practicat. Hi havia de parlar, però se li acabaven les oportunitats, perquè no sabia si en algun altre moment el tornaria a tenir tan a prop. Així que, quan va veure que Jesús «es posava en camí (...) s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús» (Mc 10, 17).

A la cerca d'una resposta

Es tractava d'un jove distingit, que era ric. Per les seves paraules i actituds podem intuir, a més, que estava buscant l'amor que donés

sentit a tot el que feia. No és usual que algú ric i distingit s'agenolli davant d'una altra persona. Però la set existencial que el consumia era tan abrasadora que li importaven molt poc les formes o el que els altres poguessin pensar d'ell. Necessitava una resposta satisfactòria a la pregunta de la seva vida: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (*Lc 18, 18*). Cremava en desitjos de trobar el que era veritablement bo. Va saber fer el primer pas: posar-se de genolls davant de Déu. «I la vida eterna és que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist» (*Jn 17, 3*).

És probable que la multitud que hi havia present se sorprengués en contemplar l'escena. Estarien expectants per veure la reacció de Jesús davant d'un gest d'humilitat com aquest. La primera rèplica del Senyor no posa l'èmfasi en el que fa

l'home, sinó en el que fa el seu Pare: «Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu» (*Lc 18, 19*). És precisament la bondat de Déu, no la de l'ésser humà, la que obre les portes. És la gràcia divina la que transforma i permet habitar a casa seva. Però viure a la casa del Pare requereix, lògicament, abraçar les regles de la llar: «Si vols entrar a la vida, guarda els manaments» (*Mt 19, 17*).

La resposta de Jesús no va ser un descobriment, sinó un recordatori: «Ja saps els manaments» (*Lc 18, 20*). Al nostre afany per buscar respostes originals, contesta assenyalant-nos el camí que ja sabem. És com si el Senyor ens indiqués: el que vaig dir abans és el que dic ara. «Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles» (*He 13, 8*). De vegades, podem pensar que fa falta fer una cosa extraordinària per trobar la felicitat. Tanmateix, el Senyor ens mostra que la plenitud es

troba d'una manera més senzilla del que creiem. «I tu eres dins meu i jo fora, i així per fora et buscava (...). Tu eres amb mi, però jo no era amb tu».

[1]

Però el jove no es va sentir satisfet. Jesús li havia dit una cosa que ja sabia, però ell en necessitava més: «Tot això ho he complert des de jove» (*Lc 18, 21*). Tenia una forta familiaritat amb les coses de Déu, però continuava inquiet. Potser va ser aquesta proximitat el que el feia buscar la resposta definitiva, ja que qui beu de la veritable font, sempre en voldrà més. «Ets com un mar profund en el qual com més busco, més trobo, i com més trobo, més et busco».^[2]

I llavors «Jesús se'l mirà i el va estimar» (*Mc 10, 21*). El seu cor cremava per fer seva aquesta ànima. Va reconèixer el seu desig de plenitud i la inquietud que l'havia

portat a agenollar-se davant seu. No era una mirada qualsevol: era la de l'enamorat disposat a donar la seva vida per l'altra persona. Per això els ulls de Jesús canviarien l'existència d'aquest jove per sempre, ja que es va saber estimat infinitament.

Per fi el Senyor es decideix a oferir al noi la resposta que podria satisfer els seus desitjos d'eternitat. «Només et falta una cosa: ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me» (*Mc 10, 21*). Es tracta d'un canvi radical de perspectiva. No és qüestió de pensar com es pot merèixer l'eternitat, sinó d'imitar el Senyor vivint sense lligams a la terra. «És la crida a una maduresa més gran, a passar dels preceptes observats per obtenir recompenses a l'amor gratuït i total. Jesús li demana que deixi tot el que llasta el cor i obstaculitza l'amor. El que Jesús proposa no és tant un home desposseït de tot, sinó

un home lliure i ric en relacions. Si el cor està ple de possessions, el Senyor i el proïsme es converteixen només en una cosa entre les altres. El nostre tenir massa i voler massa sufoquen el nostre cor i ens fan infeliços i incapaços d'estimar».^[3]—

El vertigen de volar

Les paraules de Jesús van ressonar com un tro al centre del cor del jove. Semblava com si al seu interior estigués sortint el sol i, de sobte, es fes la més fosca de les nits. La seva voluntat i la seva intel·ligència, anheloses de trobar el sentit de l'existència, s'havien quedat atordides. El seu esperit, noquejat.

Fins aquell moment tot anava bé. Però quan Déu li va demanar el cor i, amb ell, tot el que portava dins, no va saber què dir. Es va fer el silenci. Jesús el continuaria mirant amb afecte, esperant una resposta. El jove va mirar dins d'aquests ulls i allà hi

va veure tot el que anhelava: un futur ple de pau, de felicitat, d'eternitat. Dins d'aquesta mirada es va adonar de com de lluny podia volar, però també va sentir amb tota la força el vertigen de qui s'eleva: adeu a la terra ferm, a les seguretats. En definitiva, tot allò que li donava cert benestar, però que alhora l'encadenava. Al cap i a la fi, tot allò no podia satisfer els seus desitjos de plenitud. Per això Jesús el va convidar a deixar anar aquestes cadenes, però ell va preferir la seguretat de la cel·la.

Els ulls se li van començar a omplir de llàgrimes. El Mestre no va afegir res més: simplement li va allargar la mà perquè s'aixequés i marxés amb ell. No li va explicar a on, ni per quant de temps. Només li va dir: «segueix-me». Li va demanar que confiés en ell, que entengués que això és l'únic que compta.

Al jove no li havia importat que els altres el veiessin de genolls, perquè abans només tenia ulls per a Jesús. Però ara s'estava començant a omplir de vergonya. Va abaixar el cap, perquè no volia assumir el que aquella mirada amorosa li proposava, i es va aixecar del terra amb pesar. No va voler agafar la mà de Jesús, ja que temia que això l'instés a deixar anar altres coses. Va mirar de reüll per última vegada el mestre i, en aquest últim encreuament de mirades, va notar, per part de Jesús, una confiança en ell encara incondicional; ell, per la seva part, ja havia pres una decisió. Va fer mitja volta i «se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns» (Mc 10, 22).

No va voler girar el cap. Si ho hagués fet, s'hauria adonat que Jesús el mirava fins a l'últim instant, fins al moment en què el camí virava i es perdia de la seva vista. Com passa a moltes pel·lícules, l'espectador

conserva l'esperança que tornarà corrent, que abraçarà Jesús, que s'adonarà que «el que cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat».^[4]
Però no, no torna.

La promesa del Senyor

Mentre Jesús el veia marxar, els que van presenciar l'escena es van quedar en silenci. Els apòstols, que havien escoltat aquest mateix «segueix-me», van notar amb particular força el dolor que traslluïa el rostre del Mestre. Llavors, es van alegrar d'haver deixat entrar Jesús a les seves vides, d'haver-li dit que sí. I també eren testimonis del goig que l'embargava per la presència contínua dels Dotze i de les santes dones.

Finalment, quan la figura del jove ric, capcot i amb pas dolorós, es va perdre en la llunyania, Jesús va

sospirar i va dir: «Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu» (*Lc* 18, 24). El Senyor no té res contra els rics; el seu lament es dirigeix més aviat a aquells que creuen que només l'abundància de béns pot donar l'autèntica felicitat. «La veritable pobresa no vol dir no tenir, sinó estar després: renunciar voluntàriament al domini sobre les coses. Per això hi ha pobres que realment són rics. I a l'inrevés».^[5]

Pere no va poder evitar intervenir-hi. Certament, fins aquell moment els apòstols no havien presenciats un no tan rotund a la crida de Jesús. De fet, havien vist el contrari: persones que li havien manifestat el seu desig de seguir-lo i a les quals el Senyor havia convidat més aviat a quedar-se a casa seva (cf. *Mc* 5, 19). Per això, notant el contrast entre el que el jove havia fet i el que ells mateixos havien decidit, Pere va voler saber quina era la diferència entre dir que sí i dir que

no: «Mira, nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. Què rebrem, doncs?» (*Mt 19, 27*).

Llavors, Jesús va donar una resposta que ha mogut cors al llarg de tots els segles. Unes paraules que han consolat els deixebles, que han estat el motor de les bogeries d'amor dels sants. Una promesa com la que Jahvè va fer a Abraham, a qui també va demanar que ho abandonés tot, fins i tot el seu fill: «I tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna.» (*Mt 19, 29*).

La vida eterna. Just el que el jove ric buscava. Al cap i a la fi, és al que aspirem tots. Però Jesús va més enllà: ningú no podrà tenir mai somnis més grans que els de Déu. Les nostres aspiracions i anhels més alts queden molt curts respecte al que el Senyor ens vol donar. Així com Salomó va

demanar saviesa i se li va concedir això i també tot allò a què va renunciar (cf. *1 Re 3*, 1-15), els que segueixen Jesús reben tot allò a què aspiren i molt més que això. «Qui deixa entrar Crist no perd res, res — absolutament res— del que fa la vida lliure, bella i gran. No! Només amb aquesta amistat s'obren les portes de la vida. Només amb aquesta amistat s'obren realment les grans potencialitats de la condició humana. Només amb aquesta amistat experimentem el que és bonic i el que ens allibera. (...) Obriu de bat a bat les portes a Crist, i trobareu l'autèntica vida».^[6]

Luis Miguel Bravo

^[1] Sant Agustí, *Confessions* Llibre 7, 10. 18, 27.

[2] Caterina de Siena, *Diàleg de la Divina Providència*, capítol 167.

[3] Francesc, Missatge, 29.VI.2021.

[4] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 795.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 632.

[6] Benet XVI, Homilia, 24.IV.2005.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-
licula-amb-el-jove-ric-entrar-a-la-vida/
\(10/04/2025\)](https://opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-licula-amb-el-jove-ric-entrar-a-la-vida/)